

Tamara: “Ik denk er wel eens over om te verhuizen”

Tamara vluchtte 11 jaar geleden naar Groningen. Ze raakte alles kwijt en was 1,5 jaar dakloos en raakte in die tijd zwanger. Ze woont inmiddels 11 jaar in Oost-Groningen.

Sinds 2015 is ze opgeleid als ervaringsdeskundige in generatie armoede en sociale uitsluiting. Ze zet die kennis succesvol op allerlei plekken in.

Ons dorp kent een hoog aantal bijstandsgerechtigden

“Ook ik zit al 11 jaar in de bijstand. Er wordt veel gedaan om mensen aan het werk te krijgen: re-integratie trajecten en leerwerkplekken. Maar mensen zijn lamgeslagen van de dagelijkse problemen en het vertrouwen in de overheid is laag. Ook de gedachte dat je als dubbeltje geboren bent en nooit een kwartje zal worden speelt een rol. En waarom zou je werken als je in de bijstand hetzelfde of zelfs meer te besteden hebt en een stabiel inkomen hebt?”

Als het goed is, ga ik per 1 juli uit de bijstand

Ik vind het heel eng, de bijstand was onze zekerheid. Ik hoor mensen vaak over de armoedeval. Heb ik nog recht op toeslagen, ontheffing van de gemeentebelastingen, fondsen voor onze kinderen, etc? Ik weet niet hoe dat straks voor ons gaat uitpakken. Moeten we straks veel terugbetalen en komen we weer in de schulden? Misschien heeft de gemeente hier wel ondersteuning voor, maar durf het niet te vragen vanuit schaamte en het idee dat ze me misschien wel stom vinden.

Het is moeilijk om drie gezonde maaltijden op tafel te zetten

Onze kinderen hebben elke dag een warme maaltijd. Mijn man en ik slaan die weleens over. Dan eten wij een boterham. We zijn afhankelijk van de twee duurdere supermarkten in ons dorp. De toko's in de stad zijn goedkoper, daar halen we soms groenten die we in de vriezer opslaan. Maar voor de wekelijkse boodschappen is dat geen doen.

Ik denk er wel eens over om te verhuizen

In de wat grotere gemeenten links of rechts van ons dorp zijn meer middelen, denk aan een stadspas waarmee je korting krijgt op bijvoorbeeld sport of een extraatje voor de feestdagen. Het aantal inwoners in je gemeente en het beleid maken je als inwoner afhankelijk. Het zou eigenlijk niet uit mogen maken waar je woont als je in een kwetsbare positie zit. Iedereen heeft dezelfde basisbehoefte: een dak boven je hoofd, eten en meedoen in de maatschappij.

Dansen, muziek of zwemles? Daarvoor moet je kilometers verderop

Een aantal jaar geleden is het zwembad in ons dorp gesloten. Daardoor moet ik met de kinderen 14 kilometer reizen voor de zwemles. Dit is een flinke opgave als je afhankelijk bent van fiets of bus en je kind om 07.45 uur in het water moet liggen. Ik zie veel ouders die de zwemles dan maar overslaan. Ze weten vaak ook niet dat ze financiële ondersteuning voor de zwemlessen kunnen aanvragen.

De schaamte in ons dorp is groot

Mensen in de veenkoloniën hebben structureel meer nodig om uit de armoede te komen. Bekijk bijvoorbeeld de kanskaart maar eens, die kleurt behoorlijk rood. Mensen leven achter de deur en stappen niet graag naar instanties: ‘Het gaat niemand wat aan’. Of: ‘Dadelijk moeten we alles weer dubbel terugbetalen’. Mensen laten veel extra voorzieningen liggen. Dat zegt iets over hoe complex het systeem is. Maar ook de toeslagaffaire en de aardbevingsproblematiek spelen een rol.